

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0024 van 22 september 2015
in de zaak 2010/0422/A/3/0404

In zake:

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Pieter-Jan DEFOORT en Lies DU GARDEIN
kantoor houdende te 8020 Oostkamp, Hertsbergsestraat 4
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Philippe DECLERCQ
kantoor houdende te 3000 Leuven, J.P. Minckelersstraat 33
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Peter FLAMEY en Pieter Jan VERVOORT
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 30 april 2010, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant van 23 maart 2010 waarbij aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend onder voorwaarden voor het oprichten van vier windturbines (D-01 tot en met D-04) en een middenspanningscabine (CA-01) en waarbij een stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor drie windturbines (D-05 tot en met D-07) en twee middenspanningscabines (CA-02 en CA-03).

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te ■■■■■, ten noorden van de ■■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■■. De bestreden beslissing heeft ook betrekking op de percelen gelegen te ■■■■■, ten noorden van de ■■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■■.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 15 juni 2011, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lies DU GARDEIN die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Dennis MUNIZ ESPINOZA die loco advocaat Philippe DECLERCQ verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Pieter Jan VERVOORT die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

2.

Met een tussenarrest van 19 maart 2013 met nummer A/2013/0112 heeft de Raad de heropening van de debatten bevolen teneinde de verzoekende partij de mogelijkheid te bieden de Raad, de verwerende partij en de tussenkomende partij een afschrift te bezorgen van de statuten die golden op het ogenblik van het nemen van de beslissing om in rechte te treden en van de destijds geldende akte van aanstelling van haar organen. Aan de verwerende partij en de tussenkomende partij werd de mogelijkheid verleend om met een aanvullende nota een standpunt in te nemen met betrekking tot deze stukken. De tussenkomende partij heeft een aanvullende nota ingediend.

3.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 4 juni 2013, waar de vordering tot vernietiging opnieuw werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende, verwerende en tussenkomende partij zijn schriftelijk verschenen.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

■■■■ verzoekt met een aangetekende brief van 17 juni 2010 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 16 juli 2010 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO. Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

1.

Op 7 september 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*het plaatsen van 7 windturbines langs de E314*”, waarvan er vijf gelegen zijn op het grondgebied van de stad Diest en twee op het grondgebied van de gemeente [REDACTED]. De aanvraag omvat tevens het plaatsen van drie middenspanningscabines.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aarschot-Diest’, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Drie windturbines, gelegen op het grondgebied van de stad [REDACTED] worden ingeplant in de relictzone ‘Holle wegen Zelk en vallei van de Begijnenbeek’.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd door de stad [REDACTED] van 30 november 2009 tot en met 29 december 2009, wordt één bezwaarschrift ingediend.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd door de gemeente [REDACTED] van 25 november 2009 tot en met 24 december 2009, wordt één bezwaarschrift ingediend.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 30 november 2009 een gunstig advies uit voor de windturbines en middenspanningscabine CA-01. Voor de andere middenspanningscabines brengt het Agentschap Wegen en Verkeer een ongunstig advies uit wegens de inplanting in de bouwvrije zone van 30m langsheen de autosnelweg.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Onroerend Erfgoed brengt op 3 december 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Vlaams Energieagentschap brengt op 4 december 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 8 december 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling Vlaams-Brabant brengt op 8 december 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit. Voor wat betreft windturbines D-02 en D-07 wordt gesteld dat een inplanting dicht bij de kadastrale perceelsgrens en aan de rand van een gebruik perceelsrand, de enige aanvaardbare optie is.

De Vlaamse Milieumaatschappij brengt op 22 december 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] brengt op 11 januari 2010 een gunstig advies uit.

Belgocontrol brengt op 15 januari 2010 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] brengt op 18 januari 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit voor de windturbines D-01 tot en met D-06 en een ongunstig advies voor windturbine D-07 aangezien deze is voorzien binnen het uitbreidingsgebied van het industrieterrein Webbekom.

Het Vlaams Energieagentschap brengt op 25 januari 2010 en vervolgens op 4 maart 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit:

“ ...

7. Besluit

De Interdepartementale Windwerkgroep staat positief ten aanzien van de inplanting van windturbines langsheen en aan beide zijden van de [REDACTED] tussen [REDACTED]

De concrete inplanting van de windturbines dient zo veel mogelijk aan te sluiten bij een lineaire opstelling met regelmatige tussenafstanden parallel aan de snelweg.

Specifiek bieden de 7 windturbines uit het project van de [REDACTED] een maximale, coherente en regelmatige invulling in lijnopstelling van de zone ten noorden van de [REDACTED]. De inplanting van 6 windturbines zoals voorgesteld door de [REDACTED] vormen een coherente en regelmatige invulling maar maximaliseren de mogelijke inplanting van windturbines niet, waardoor de voorkeur uitgaat naar het voorstel [REDACTED].

De twee meest westelijke en de meest oostelijke turbine van de [REDACTED] aan de zuidzijde van de lijninfrastructuur bieden samen met de drie middelste turbines van de [REDACTED] een lijnopstelling van 6 windturbines ten zuiden van de [REDACTED] die een maximale, coherente en zo regelmatig mogelijke invulling in lijnopstelling van deze zone geeft.

Er wordt ten aanzien van de landschappelijke inpasbaarheid en de natuur en avifauna geen significante bijkomende negatieve invloed verwacht. Het is van belang dat een significante negatieve impact bij het vervoer en de opbouw van de windturbines op de bermen en taluds van de bestaande toegangswegen wordt vermeden. Het is tevens belangrijk dat bij de uitvoering van een project een significante impact op de in het landschap duidelijk aanwezige holle wegen wordt vermeden bij de aanleg van specifieke wegenis naar de turbines en het vervoer naar de windturbinelocatie.

Er wordt ten aanzien van de veiligheid geen significante negatieve invloed verwacht.

Er zijn voor de voorgestelde specifieke configuratie (2.2) geen woningen van derden of woongebieden op minder dan 250 meter van de turbines gelegen. Het project dient steeds te voldoen aan de voorwaarden inzake geluid gesteld in de omzendbrief "Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines" van 2006. De initiatiefnemers stellen alles in het werk om het geluidsniveau te reduceren tot een niveau waarbij hinder voor de omgeving zoveel mogelijk vermeden wordt.

Uit de slagschaduw simulaties blijkt dat er zich voor de specifieke ruimtelijke inpassing (2.2.) geen woningen binnen de contour van 30 uur slagschaduw per jaar bevinden. In elk geval dienen de nodige maatregelen getroffen te worden zoals het installeren van schaduwdetectiesystemen, om te garanderen dat steeds aan de gestelde voorwaarden inzake slagschaduw uit de omzendbrief "Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines" van 2006 wordt voldaan.

Als gevolg van bovenstaande overwegingen wordt voor de voorliggende twee aanvragen een positief advies gegeven voor de lijnopstelling van de 7 windturbines van de [REDACTED] aan de noordkant van de [REDACTED]. Aan de zuidzijde van de lijninfrastructuur wordt een positief advies gegeven voor de twee meest westelijke en de meest oostelijk windturbine van de [REDACTED] en de drie middelste windturbines van de [REDACTED].

Het positief advies geldt op voorwaarde dat voor alle windturbines binnen de besproken zone gekozen wordt voor een visueel gelijkaardige en bij voorkeur hetzelfde type windturbines met lichtgrijze buismast en drie wieken. Ook de ashoogte en wiekdiameter dienen vergelijkbaar te zijn. In de vergunning kan daartoe overeenkomstig de vergunningsaanvraag een beperkt toegestaan bereik van ashoogte en wiekdiameter opgenomen worden.

De Interdepartementale Windwerkgroep beveelt aan dat er tussen de betrokken partijen overleg komt om in deze projectzone te komen tot de realisatie van een zo coherent mogelijk project met een maximale invulling van de zone, dat voldoet aan de gestelde voorwaarden.

...

De FOD Mobiliteit en Vervoer, afdeling Luchtvaart brengt op 16 maart 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit voor de windturbines D-01 tot en met D-06 en een ongunstig advies voor windturbine D-07 omdat deze zich op minder dan 500m van de helihaven bevindt.

Defensie Algemene Directie Material Resources brengt op 18 maart 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit voor de inplanting van alle windturbines behalve voor windturbine D-06.

De verwerende partij beslist op 23 maart 2010 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen voor het oprichten van de windturbines D-01 tot en met D-04 en middenspanningscabine CA-01 en te weigeren voor de windturbines D-05 tot en met D-07 en middenspanningscabines CA-02 en CA-03. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

De oprichting van windturbines kadert in de doelstellingen van de Vlaamse Regering inzake de uitbouw van hernieuwbare energiebronnen in Vlaanderen. De Vlaamse Regering stelt als doelstelling voorop om tegen 2010 6% van het totale elektriciteitsverbruik te betrekken uit hernieuwbare energiebronnen.

De elektriciteitsopwekking via windenergie vermijdt het gebruik van fossiele brandstoffen en de uitstoot van voor het milieu schadelijke gassen.

Het ruimtelijk principe van de gedeconcentreerde bundeling wordt toegepast op de inplanting van windturbines. Door windturbines zoveel als mogelijk te bundelen, moet het behoud van de nog resterende open ruimte in het sterk verstedelijkte Vlaanderen worden gegarandeerd. De voorkeur gaat dan ook uit naar het realiseren van windenergieopwekking door middel van clustering van windturbines, veeleer dan een verspreide inplanting van solitaire turbines. Er moet worden gestreefd naar een ruimtelijke concentratie van windturbines in de nabijheid van of in de stedelijke gebieden en de kernen van het buitengebied.

De projectzone volgt in lijn de [REDACTED]. De zone omvat de noordelijke zijde van deze snelweg gelegen tussen de [REDACTED] en het regionaal bedrijventerrein in [REDACTED]. Het principe van de gedeconcentreerde bundeling is bijgevolg gerespecteerd.

De projectlocatie biedt duidelijke potenties voor de inplanting van windturbines. Ruimtelijk kan dan ook gunstig geoordeeld worden voor deze locatie. De schaal van het landschap en de lijninfrastructuur stemmen overeen met het voorgestelde project, waardoor het project potentieel bestaanbaar is met de onmiddellijke omgeving.

Maar het is eveneens noodzakelijk te komen tot een ruimtelijk coherent project waarbij een zo regelmatig mogelijke inplanting langsheen de lijninfrastructuren wordt nagestreefd. De ruimtelijke coherentie en de regelmatige inplanting worden bepaald door de afstanden t.o.v. de autosnelweg en de onderlinge afstanden. In het voorliggende project worden de turbines D01 t/m D04 ingeplant op een gemiddelde onderlinge afstand van ongeveer 440m, de turbines D06 t/m D07 op 550, 360 en 400 m. De afstand tot de as van de autosnelweg bedraagt ongeveer 140 à 180 m voor de windturbines D01 t/m D05, 200 à 220 m voor de windturbines D06 en D07. De lijnopstelling van de eerste 4 windturbines aan de noordzijde van de [REDACTED] vormt zo een ruimtelijk coherent project met een maximale en een regelmatig inplanting die maximaal en optimaal aansluit bij de autosnelweg. De drie laatste windturbines (D05 t/m D07) wijken ruimtelijk gezien duidelijk af van deze lijnopstelling. Een aanpassing van het project van de hierbij voorziene grootte, afstand en ritme kan opnieuw ingediend en overwogen worden.

Los van de ruimtelijke overwegingen, is de inplanting van de windmolens bepaald op basis van windopvang, bundeling langs lijninfrastructuur, afstand tot bewoning, afstand tot telecomstralen, minimaliseren van geluidshinder, parallelle lijn die nauw aansluit bij de lijninfrastructuur van de autosnelweg.

Er kan niet worden ingegaan op de voorwaarden van het advies van de afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling Limburg. Het verschuiven van de turbines naar de perceelsranden van landbouwkavels en zo dicht mogelijk bij bestaande landbouwwegen zou immers het coherent project en de regelmatige bundeling met de aanwezige lijninfrastructuur kunnen hypothekeren, waardoor de goede ruimtelijke ordening en de bestaanbaarheid van deze turbines met de onmiddellijke omgeving in het gedrang komt. Bovendien nemen de turbines van het voorgestelde project een relatief beperkte oppervlakte in waardoor de schade aan de structuur van het landbouwgebied toch vrij beperkt blijft en de exploitatie van de gronden in geen geval in het gedrang wordt gebracht. Voor de aanvoer van windturbine onderdelen wordt zo veel mogelijk gebruik gemaakt van de bestaande wegenis. Indien nodig worden er toegangswegen op de betrokken percelen naar de inplantingsplaats van de windturbines aangelegd. Om de impact op de landbouwgebieden te beperken wordt de ingenomen oppervlakte door de toegangswegen minimaal gehouden. De toegangswegen worden ook zoveel mogelijk langs de perceelsgrenzen gehouden. Het grondgebruik wordt bijgevolg optimaal benut en de landbouw wordt nauwelijks beïnvloed. Ook het agrarisch gebruik van de landbouwgronden wordt nauwelijks beperkt. Er is geen invloed geconstateerd van windturbines op het gewas en het vee.

Het grondgebruik van de windturbines is beperkt omdat de funderingssokkel zoveel mogelijk ingegraven wordt en met aarde en begroeiing overdekt wordt.

Voor het werfverkeer wordt gedeeltelijk gebruikt gemaakt van veldwegen. In het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos worden een aantal voorwaarden gesteld i.v.m.

de aanleg van de veldwegen. Over de tijdelijke aanleg van deze wegen zijn geen exacte gegevens verstrekt. Deze vormen desgevallend nochtans een noodzakelijk onderdeel van de bouwaanvraag (zie het desbetreffende uitvoeringsbesluit i.v.m. de dossiersamenstelling voor stedenbouwkundige aanvragen). De tijdelijke aanleg van deze wegen wordt niet opgenomen in de stedenbouwkundige vergunning en moet voorwerp uitmaken van een afzonderlijke aanvraag.

Het Vlaams Energieagentschap heeft een gecoördineerd advies uitgebracht voor vier projecten (twee aan de noordzijde en twee aan de zuidzijde van de autosnelweg), waarvoor een stedenbouwkundige aanvraag is ingediend. M.b.t. de twee projecten aan de noordzijde wordt voorkeur gegeven aan het project dat voorwerp uitmaakt van deze aanvraag.

Er wordt door het inplanten van windturbines in de voorgestelde invulling geen significante negatieve invloed op het landschap verwacht.

De [REDACTED] vormt met de wegenis, de uitrusting van de wegenis (o.a. verlichtingspalen) en de zijdelingse bermaanleg een lijninfrastructuur met een breedte van meer dan 100m. Zij behoort tot de meest kenmerkende lijninfrastructuren die door het Vlaamse landschap lopen. Deze lijninfrastructuren zijn dermate bepalend voor het landschap dat zij potenties bieden om een ruimtelijk coherent project te realiseren met het inplanten van de windturbines.

De vier eerste turbines (D01-D04) zijn op regelmatige afstanden van de autosnelweg en op regelmatige afstanden van elkaar geplaatst zodat zij ruimtelijk een geheel vormen met de lijninfrastructuur van de autosnelweg.

De drie volgende turbines (D05-07) wijken, door de grotere afstand t.o.v. de autosnelweg en de onregelmatige onderlinge (groter of kleiner dan deze tussen de eerste vier) afstand van af van de lijnopstelling van de eerste vier turbines en doorbreken zo de coherentie van het gehele project. Om tot een esthetisch geheel te komen dat ruimtelijk aanvaardbaar is binnen het landschappelijk waardevol gebied, moeten hoogte, schaal, en ritme kloppen.

Er wordt van de windturbines in deze projectlocatie langsheen en aan beide zijden van de [REDACTED] geen bijkomende, onaanvaardbare invloed verwacht op natuur en avifauna. Het is van belang dat een significante negatieve impact bij het vervoer en de opbouw van de windturbines op de bermen en taluds van de bestaande toegangswegen wordt vermeden.

De oorzaak van het voortgebrachte geluid is tweevoudig. Het wordt vooral gegenereerd door de rotatie van de wieken die een zoevend geluid voortbrengen. Anderzijds wordt geluid geproduceerd door de in de gondel opgestelde apparatuur, in het bijzonder de windturbinegenerator. De mogelijke maatregelen aan de bron worden genomen om de geluidsproductie tot een minimum te beperken. Het gaat hierbij onder meer om de isolatie van de generatorbehuizing, aerodynamische wieken, en dergelijke meer. De specifiek voorgestelde projectconfiguratie streeft naar een zo laag mogelijke impact op de omwonenden. De zone wordt daarbij gekenmerkt door de aanwezigheid van een hoog achtergrondgeluidsniveau door de autosnelweg.

De dichtst bijzijnde woning is gelegen op meer dan 250 meter van de turbine gelegen. Overeenkomstig de omzendbrief "Afwegingskader en randvoorwaarden voor de

inplanting van windturbines" van 2006 mag men er daardoor van uitgaan dat de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt blijft.

Slagschaduw komt voor wanneer de zon door de rotor van de windturbines schijnt. In de zone gelegen in de projectiezone van de rotor, kan de schaduw van de wiek zichtbaar zijn als een intermitterende schaduw. Uit de slagschaduwsimulaties blijkt dat er zich voor de specifieke ruimtelijke inpassing één woning binnen de contour van 30 uur slagschaduw per jaar bevindt. Bijgevolg zal een schaduwdetectiesysteem worden geïnstalleerd die ervoor zal zorgen dat bij overschrijding van de maximale slagschaduwuren, de betrokken windturbines worden stilgezet. Op die manier kan worden gegarandeerd dat steeds aan de gestelde voorwaarden inzake slagschaduw uit de omzendbrief "Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines" van 2006 wordt voldaan.

Uit de veiligheidsstudies komt naar voor dat zowel de directe risico's voor personen in de omgeving van het windturbinepark als de indirecte risico's ten aanzien van in de omgeving aanwezige gevarenbronnen aanvaardbaar of verwaarloosbaar zijn.

Voor de oprichting van de middenspanningscabines CA-02 en CA-03 werd een ongunstig advies gegeven door het Agentschap Wegen en Verkeer.

Binnen de afbakening van het stedelijk gebied van Diest is een mogelijke uitbreiding van het bedrijventerrein Webbekom voorzien aan de zuid-west zijde langs de autosnelweg. De windturbines D-06 en D-07 bevinden zich binnen de mogelijke uitbreidingzone. Om de verdere uitbreiding van het bedrijventerrein niet te hypothekeren worden deze windturbines uitgesloten uit de vergunning.

De Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer geeft een ongunstig advies voor de windturbine D-07 omdat deze zich bevindt op minder dan 500 m van de helihaven [REDACTED] in een naderings- en opstijgingsweg.

Defensie geeft een negatief advies voor windturbine 6. De inplanting van deze windturbine tot de [REDACTED] verbinding bedraagt slechts 65m. Een minimale veiligheidsafstand van 100m moet nageleefd worden.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] stelt een aantal voorwaarden in zijn gunstig advies, nl. met betrekking tot de uitbreiding van het industrieterrein [REDACTED] en de impact op het bedrijf [REDACTED] op het bestaande bedrijventerrein. Door de uitsluiting van de windturbines D-06 en D-07 wordt aan beide voorwaarden voldaan.

Wanneer er duidelijkheid is over het aan te snijden gebied en de inrichting ervan kunnen eventuele bijkomende inplantingen van windturbines overwogen worden mits ook voldaan wordt aan de voorwaarden die hoger gesteld worden (o.a. de voorwaarden van Luchtvaart en Defensie, de voorwaarden over de inplanting).

ALGEMENE CONCLUSIE

De aanvraag m.b.t. de windturbines D-01 t/m D-04 en de middenspanningscabine CA-01 is in overeenstemming met de stedenbouwkundige voorschriften en is bestaanbaar met de onmiddellijke omgeving. Het naar aanleiding van het openbaar onderzoek ingediende bezwaren m.b.t. deze vier windturbines worden niet weerhouden. De adviezen van de openbare besturen zijn (voorwaardelijk) gunstig of werden weerlegd.

Gelet het ongunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer voor de middenspanningscabines CA-02 en CA-03, gelet de inplanting van de windturbines D-06

en D07 de mogelijke uitbreiding van het industrieterrein Webbekom hypothekeren, gelet het negatief advies van Luchtvaart voor turbine D-07, gelet het negatieve advies van Defensie voor turbine D-06, gelet de windturbines D-05 t/m D-07 geen coherent geheel vormen met de lijnopstelling van de eerste vier turbines, worden de turbines D-05 t/m D-07 en de middenspanningscabines CA-02 en CA-03 niet de stedenbouwkundige vergunning weerhouden.

BIJGEVOLG WORDT OP 23 MAART 2010 HET VOLGENDE BESLIST:

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geeft de vergunning aan de aanvrager af voor de bouw van de windturbines D-01 t/m D-04 en middenspanningscabine CA-01. De bouw van de windturbines D-05, D-06 en D-07 en de middenspanningscabines CA-02 en CA-03 worden niet in de stedenbouwkundige vergunning opgenomen.

De aanvrager is ertoe verplicht:

...

2° de volgende voorwaarden na te leven:

- 1. De tijdelijke aanleg van de veldwegen, om het werfverkeer mogelijk te maken, maakt geen deel uit van de stedenbouwkundige vergunning. Hiervoor moet een afzonderlijke stedenbouwkundige vergunning aangevraagd.*
- 2. Het project dient steeds te voldoen aan de voorwaarden inzake geluid gesteld in de omzendbrief 'Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines';*
- 3. De installatie van een slagschaduwdetectiesysteem is noodzakelijk, het project dient inzake slagschaduw steeds te voldoen aan de voorwaarden gesteld in de omzendbrief 'Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines';*
- 4. Tijdens de aanlegfase moet rekening gehouden worden met de Vlaremregelgeving m.b.t. de bronbemaling (aandachtspunt advies VMM Operationeel Waterbeheer dd 22/12/2009);*
- 5. De voorwaarden opgenomen in het advies van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer (zie bijlage) dienen integraal en stipt te worden gevolgd;*
- 6. De voorwaarden opgenomen in het advies van Defensie (zie bijlage) dienen integraal en stipt te worden gevolgd;*
- 7. De voorwaarden stipt na te leven gesteld door Ruimte en Erfgoed (Agentschap R-0 Vlaanderen) Vlaams-Brabant Onroerend Erfgoed in kader van het decreet houdende Bescherming van het Archeologisch Patrimonium in hun advies van 03/12/2009 (zie bijlage).*

...

Dit is de bestreden beslissing.

■■■■■ heeft met een aangetekende brief van 30 april 2010 eveneens een vordering tot de vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Deze zaak is gekend onder het rolnummer 2010/0423/A/3/0408 en met een arrest van 22 juni 2011 met nummer A/2011/0090 heeft de Raad de afstand van geding vastgesteld.

2.

Op 21 september 2009 heeft de verzoekende partij zelf een aanvraag ingediend bij de verwerende partij voor het plaatsen van zes windturbines. De aanvraag heeft betrekking op andere percelen dan de percelen waarop de thans bestreden beslissing betrekking heeft maar ligt grosso modo in hetzelfde 'projectgebied'. De verwerende partij heeft de aanvraag van de verzoekende partij op 24 maart 2010 geweigerd.

De verzoekende partij heeft tegen deze beslissing een vordering tot vernietiging ingesteld. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0390/A/3/0375 en met een arrest van 22 september 2015 met nummer RvVb/A/1516/0023 heeft de Raad vermelde vordering verworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat zij gespecialiseerd is in de productie van hernieuwbare elektriciteit, meer bepaald via windenergie en omschrijft haar belang als volgt:

“ ...

In dit kader heeft de verzoekende partij eveneens een bouw- en milieuvergunningaanvraag ingediend voor de oprichting en exploitatie van een windturbinepark van 5 windturbines aan de noordzijde van de [REDACTED]. De bouw- en milieuvergunningaanvraag van de verzoekende partij werd op 24 maart 2010 – in het bijzonder omwille van het (onwettige) advies van de Afdeling Wegen en Verkeer en Defensie – door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar geweigerd.

De weigering werd door de verzoekende partij bij Uw Raad bestreden. Hoewel de aanvraag van de verzoekende partij weliswaar betrekking heeft op andere percelen zijn deze beide projecten technisch niet verenigbaar (en dus concurrerend), reden waarom de verzoekende partij de vergunning van [REDACTED] dient aan te vechten.

Uw Raad heeft in het verleden reeds genoegzaam aangenomen dat er sprake is van een voldoende belang wanneer er een concurrerende aanvraag wordt aangevochten: (...)

Om deze reden dient dan ook aangenomen te worden dat de verzoekende partij ontegensprekelijk doet blijken van het rechtens vereiste persoonlijk, actueel en zeker belang om voor Uw Raad tegen het bestreden besluit op te komen.

...”

2.

De tussenkomende partij werpt als volgt op dat de verzoekende partij niet over het vereiste belang beschikt:

“ ...

Verzoekende partij doet alleszins niet blijken van een rechtstreeks en zeker belang bij haar vordering. Zij lijdt immers geen rechtstreeks nadeel ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij heeft haar maatschappelijke zetel niet in de omgeving van het vergunde windturbinepark (maar wel in [REDACTED]). Zij beschikt evenmin over windturbines in de onmiddellijke omgeving die ingevolge interferentie met de vergunde turbines van [REDACTED] benadeeld zouden kunnen worden (minder windvang, slijtage, ...).

Haar belang zou er volgens haar in bestaan dat zij een concurrerende aanvraag heeft ingediend. Verzoekende partij merkt evenwel op dat zowel haar stedenbouwkundige vergunningsaanvraag als haar milieuvergunningsaanvraag voor een windturbinepark ten noorden van de [REDACTED] in de desbetreffende zone werden geweigerd. Verzoekende partij beschikt dus niet over de vereiste vergunningen, en zonder deze vergunningen kan zij het windturbinepark niet realiseren.

Verzoekende partij toont dus niet aan dat zij een rechtstreeks nadeel ondervindt door de afgifte van de vergunning van [REDACTED]. De weigering van de nodige vergunningen aan [REDACTED] werkt causaliteitsdoorbrekend. Haar nadeel is louter hypothetisch aangezien zij niet over de vereiste vergunningen beschikt.

...

3.

De verzoekende partij antwoordt in haar wederantwoordnota hierop:

“ ...

De verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift aangetoond dat zij over een voldoende belang beschikt aangezien zij een concurrerende aanvraag heeft ingediend voor de realisatie van een windturbineproject op de betrokken locatie aan de E314.

Volgens de tussenkomende partij zou er – gelet op de weigering van de bouw- en milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij – van een dergelijk belang geen sprake kunnen zijn.

Dit klopt niet. De verzoekende partij diende huidige procedure namelijk precies in te stellen naar aanleiding van deze weigeringsbeslissingen. Aangezien de verzoekende partij tegen de weigering van de milieuvergunningsaanvraag beroep instelde bij de Vlaams Minister van Leefmilieu (beroep nog hangende) en tegen de weigering van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag een annulatieberoep instelde bij Uw Raad (procedure gekend onder: 2010/0390/A/3/0375) én de turbines uit deze aanvragen technisch onverenigbaar zijn met de turbines uit de vergunning van de tussenkomende partij, diende zij om haar belang bij deze beroepsprocedures te vrijwaren de vergunning van de tussenkomende partij aan te vechten. Wanneer de vergunning van de tussenkomende partij een definitief karakter zou verkrijgen, kan haar project immers niet langer gerealiseerd worden.

Aangezien het duidelijk is dat de verzoekende partij huidige procedure instelde om de realisatie van haar project te vrijwaren én dit project concurrerend en niet verenigbaar is met het project van de tussenkomende partij, dient aangenomen te worden dat de verzoekende partij ontegensprekelijk doet blijken van het rechtens vereiste persoonlijk, actueel en zeker belang om voor Uw Raad tegen het bestreden besluit op te komen.

...”

4.

De verwerende partij lijkt het belang van de verzoekende partij niet te betwisten.

Beoordeling door de Raad

1.

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

De verzoekende partij zal het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen wel voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zal de verzoekende partij dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden. De Raad kan hiertoe uit de gegevens van het ganse inleidend verzoekschrift putten, ook uit het deel dat handelt over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In voorkomend geval zal de verzoekende partij beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te dienen bij de Raad.

2.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voldoende aannemelijk maakt dat zij rechtstreekse dan wel onrechtstreekse hinder en nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. De tussenkomende partij heeft ingevolge de bestreden beslissing een stedenbouwkundige vergunning verkregen voor het oprichten van vier windturbines (D-01 tot en met D-04) en een middenspanningscabine (CA-01) ten noorden van [REDACTED].

Het maatschappelijk doel van de verzoekende partij zoals omschreven in haar statuten omvat onder meer het uitoefenen van alle activiteiten met betrekking tot alle typen van energieproductie, voornamelijk elektriciteit of brandstof in de zin van hernieuwbare energie. Meer in het bijzonder heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend voor de aanleg van een windturbinepark in dezelfde zone ten noorden van [REDACTED].

Deze aanvraag werd geweigerd door de verwerende partij met een beslissing van 24 maart 2010 waarin wordt vastgesteld dat het project van de verzoekende partij niet compatibel is met het project van de tussenkomende partij, waarvoor de thans bestreden beslissing van 23 maart 2010 een stedenbouwkundige vergunning heeft verleend.

3.

Uit de stukken waarover de Raad vermag te beschikken blijkt dat zowel het project van de verzoekende partij als het project van de tussenkomende partij inderdaad in eenzelfde zone moet worden gesitueerd en dat, hoewel beide projecten betrekking hebben op verschillende percelen, de realisatie van het ene project noodzakelijk de realisatie van het ander in de weg staat.

Los van de vraag of het door de verzoekende partij beoogde project een grotere rentabiliteit heeft dan het project van de tussenkomende partij, verhouden beide projecten zich duidelijk op concurrentiële wijze tot elkaar en kan in redelijkheid niet betwist worden dat de verzoekende partij in het licht van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een belang heeft bij de voorliggende vordering.

De omstandigheid dat de maatschappelijke zetel van de verzoekende partij zich niet in de omgeving van het vergunde windturbinepark bevindt en de omstandigheid dat zij thans over geen

andere windturbines beschikt die hinder kunnen ondervinden van de met de bestreden beslissing vergunde windturbines, doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Hetzelfde geldt voor het feit dat de milieuvergunningaanvraag van de verzoekende partij werd geweigerd.

De door de verzoekende partij opgesomde mogelijke hinder en nadelen zijn voldoende persoonlijk, direct en actueel. De verzoekende partij beschikt dan ook over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO.

4.

De exceptie van de tussenkommende partij kan niet worden aangenomen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft hoedanigheid van de verzoekende partij

Vooraf

Met het tussenarrest nummer A/2013/0112 van 19 maart 2013 heeft de Raad de verzoekende partij verzocht een afschrift te bezorgen van de statuten die golden op het ogenblik van het nemen van de beslissing om in rechte te treden en van de destijds geldende akte van aanstelling van haar organen. De verzoekende partij heeft hieraan gevolg gegeven met een aangetekende brief van 2 april 2013. De tussenkommende partij heeft een aanvullende nota ingediend.

Hoewel de verzoekende partij niet uitdrukkelijk werd verzocht om naast deze stukken ook een aanvullende nota in te dienen, heeft de verzoekende partij op haar beurt met een aangetekende brief van 22 april 2013 een repliek geformuleerd op de nota van de tussenkommende partij. Ter vrijwaring van de tegensprekelijkheid van het debat en in het licht van het beginsel van de wapengelijkheid tussen partijen, is de Raad van oordeel dat de aanvullende nota van de verzoekende partij niet uit de debatten dient geweerd te worden.

Standpunt van de partijen

1.

De tussenkommende partij werpt in haar aanvullende nota op dat de vordering tot vernietiging moet worden afgewezen als niet-ontvankelijk, aangezien de beslissing om in rechte op te treden niet rechtsgeldig is genomen. Zij licht dit toe als volgt:

“ ...

Volgens de statuten van de verzoekende partij, zoals deze van toepassing waren op het ogenblik van de instelling van de vordering, wordt de vennootschap vertegenwoordigd in alle akten en in rechte door twee bestuurders die gezamenlijk optreden, waarvan één van de twee een bestuurder B moet zijn.

Welnu, de beslissing om in rechte op te treden werd genomen door de [REDACTED], vertegenwoordigd door de vaste vertegenwoordiger de heer [REDACTED], en door de [REDACTED], vertegenwoordigd door de vaste bestuurder mijnheer [REDACTED].

Blijkens de overgemaakte benoemingsbesluiten zijn beide bestuurdersvennootschappen evenwel zogenaamde A-bestuurders, d.i. bestuurders voorgesteld door de aandeelhouders van de klasse A van [REDACTED].

Bijgevolg is niet voldaan aan de vereiste uit de vertegenwoordigingsclausule uit de statuten dat minstens één van de twee gezamenlijk optredende bestuurders een B-bestuurder moet zijn.

Het annulatieberoep dient afgewezen te worden als niet-ontvankelijk aangezien niet blijkt dat het daartoe volgens de statuten bevoegd orgaan beslist heeft om in rechte op te treden.

...

2.

De verzoekende partij antwoordt hierop:

“ ...

De verzoekende partij stelt vast dat de tussenkomende partij zich vergist. De beslissing om in rechte te treden werd ondertekend door drie personen:

- *de heer [REDACTED] (vertegenwoordiger van de [REDACTED])*
- *de heer [REDACTED] (vertegenwoordiger van de [REDACTED])*
- *de heer [REDACTED] (bestuurder categorie B)*

De verzoekende partij voegt als bijlage bij deze brief kopie van de handtekeningen van de [REDACTED]

Uit een vergelijking van deze handtekeningen en de handtekeningen op de beslissing om in rechte te treden, blijkt duidelijk dat deze drie personen de beslissing om in rechte te treden hebben ondertekend.

De stelling van de tussenkomende partij dat de beslissing om in rechte te treden gebrekkig is en de procedure moet worden afgewezen als onontvankelijk, klopt bijgevolg niet.

...”

3.

De verwerende partij heeft geen aanvullende nota ingediend en lijkt bijgevolg de hoedanigheid van de verzoekende partij niet te betwisten.

Beoordeling door de Raad

1.

Volgens de statuten van de verzoekende partij, zoals deze van toepassing waren op het ogenblik dat de vordering werd ingesteld, kan zij onder meer in rechte vertegenwoordigd worden door twee bestuurders, gezamenlijk optredend, waarvan één van de twee een ‘B-bestuurder’ moet zijn. Als ‘A-bestuurders’ worden de [REDACTED] met als permanente vertegenwoordiger de heer [REDACTED] en de [REDACTED] met als permanente vertegenwoordiger de heer [REDACTED] benoemd en als ‘B-bestuurders’ de heren [REDACTED]

2.

De verzoekende partij brengt afschriften bij van de identiteitskaart van de heer [REDACTED] en een afschrift van een verklaring op eer uit een aanvraag tot deelneming ondertekend door de heer [REDACTED], vertegenwoordigd door [REDACTED]. Hoewel de beslissing om in rechte te treden van 27 april 2010 ter uitdrukkelijke identificatie van de aangebrachte handtekeningen slechts twee ‘A-bestuurders’ vermeldt, namelijk [REDACTED] en [REDACTED], weet de Raad, op basis van een vergelijking met de door de verzoekende partij bijkomend bijgebrachte stukken, drie handtekeningen te distilleren uit de in deze beslissing aangebrachte ondertekening.

Naast de handtekeningen van de twee vermelde 'A-bestuurders', stelt de Raad op grond van dezelfde stukken vast dat de derde, 'niet-geannoteerde', handtekening afkomstig blijkt te zijn van de heer [REDACTED]. De beslissing om in rechte te treden is aldus gezamenlijk ondertekend door drie bestuurders waaronder minstens één 'B-bestuurder', zoals voorgeschreven door de statuten.

De exceptie van de tussenkommende partij dient te worden afgewezen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – Enig Middel

Standpunt van de partijen

In een enig middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.3.1, §2, 1° *juncto* artikel 1.1.4 VCRO, de goede ruimtelijke ordening, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen. Zij voert eveneens de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij vraagt bovendien artikel 159 van de Grondwet toe te passen met betrekking tot de beslissing van 24 maart 2010 waarbij haar vergunningsaanvraag werd geweigerd.

De verzoekende partij ontwikkelt haar middel als volgt:

“ ...

Doordat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar zijn beslissing om de vergunning toe te kennen aan de [REDACTED] (en hierdoor de vergunningsaanvraag van de verzoekende partij dient te weigeren) steunt op (1) de vermeende voorkeur van de Interdepartementale Windwerkgroep voor het project van de [REDACTED] en (2) de coherente inplanting van de turbines van de [REDACTED].

Terwijl eerste onderdeel de voorkeur van de Interdepartementale Windwerkgroep voor de aanvraag van de [REDACTED] enkel geldt in de mate dat de zeven turbines uit de aanvraag van de [REDACTED] gerealiseerd kunnen worden omdat zo de meest rendabele invulling aan de betrokken site gegeven wordt, *quod non*.

En terwijl tweede onderdeel uit het aanvraagdossier en het advies van de Interdepartementale Windwerkgroep duidelijk blijkt dat de turbines van de verzoekende partij eveneens op coherente wijze worden ingeplant. Aangezien nergens wordt aangetoond of zelfs maar beweerd dat de beperkte verschillen in de inplanting tussen de turbines van de [REDACTED] en de turbines van de verzoekende partij visueel waarneembaar zouden zijn en omwille van deze reden de voorkeur zouden moeten genieten, betekent dit dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar de feitelijke aspecten van het dossier onvoldoende geïnventariseerd heeft en hierdoor inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht gemaakt heeft.

En terwijl derde onderdeel het loutere feit dat de turbines uit de aanvraag van de [REDACTED] op een coherenter wijze ingeplant zouden worden dan de turbines uit de aanvraag van de verzoekende partij (*quod non*) – gelet op de bepalingen omtrent duurzaam ruimtegebruik in artikel 1.1.4 Vlaamse Codex RO – niet kan volstaan om de aanvraag van de [REDACTED] te laten primeren op het project van de verzoekende partij waarbij er twee

windturbines (of toch minstens één turbine) meer vergund kunnen worden. Minstens had de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar in zijn beslissing een afweging tussen deze vermeende meer coherente inplanting en de maximalisatie van de projectzone moeten maken (quod non).

Zodat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar zich niet op het advies van de Interdepartementale Windwerkgroep, noch op de coherente inplanting van de turbines van de [REDACTED] had mogen baseren om de vergunning aan de [REDACTED] toe te kennen om vervolgens omwille van die vergunning de aanvraag van de verzoekende partij te weigeren wegens de technische onverenigbaarheid van de beide projecten.

Eerste onderdeel

Overeenkomstig **artikel 4.3.1§2, 1° juncto artikel 1.1.4 Vlaamse Codex RO** én in het kader van de **toetsing aan de goede ruimtelijke ordening** kan een vergunning slechts worden afgegeven voor zover de uitvoering ervan de duurzame ruimtelijke ontwikkeling garandeert. Meer concreet betekent dit dat er **bij de toekenning van een vergunning voor gezorgd moet worden dat de nog beschikbare ruimte zo optimaal mogelijk wordt benut.**

Aangezien er – o.a. door de strikte criteria uit de Omzendbrief EME/2006/01-RO/2006/02 betreffende het afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines – **maar een beperkt aantal locaties voor de inplanting van windturbines in aanmerking komen, dient bij de toekenning van een vergunning steeds gekozen te worden voor het meest rendabele project.**

De gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar lijkt – o.a. in het kader van de doelstellingen inzake hernieuwbare energie en het behoud van de open ruimte - in eerste instantie dan ook voor te opteren voor een project waarbij de beschikbare ruimte zo efficiënt mogelijk wordt ingevuld:

“De oprichting van windturbines kadert in de doelstellingen van de Vlaamse Regering inzake de uitbouw van hernieuwbare energiebronnen in Vlaanderen. De Vlaamse Regering stelt als doelstelling voorop om tegen 2010 **6% van het totale elektriciteitsverbruik** te betrekken uit hernieuwbare energiebronnen. De elektriciteitsopwekking via windenergie vermijdt het gebruik van fossiele brandstoffen en de uitstoot van voor het milieu schadelijke gassen.

Het ruimtelijk principe van de gedeconcentreerde bundeling wordt algemeen voor de inplanting van windturbines verfijnd in het principe van de plaatsdeling (site sharing). **Door windturbines zoveel als mogelijk te bundelen, moet het behoud van de nog resterende open ruimte in het sterkt verstedelijkte Vlaanderen worden gegarandeerd.** De voorkeur gaat dan ook uit naar het realiseren van windenergieopwekking door middel van clustering van windturbines, veeleer dan een verspreide inplanting van solitaire turbines. Er moet worden gestreefd naar een ruimtelijke concentratie van windturbines in de nabijheid van of in de stedelijke gebieden en de kernen van het buitengebied.”

Niettemin én zonder enige verdere motivering kiest de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar finaal echter voor het project van de [REDACTED] waarbij er een vergunning voor amper 4 turbines wordt afgeleverd.

Ten onrechte wordt hierbij verwezen naar het advies van de Interdepartementale Windwerkgroep, waaruit volgens de Gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar zou moeten blijken dat in elk geval gekozen dient te worden voor de aanvraag van [REDACTED]

Dit klopt echter niet nu **het advies van de Interdepartementale Windwerkgroep enkel geldt in de mate dat de zeven aangevraagde turbines van de [REDACTED] vergund kunnen worden**

“Het Vlaams Energieagentschap heeft een gecoördineerd advies uitgebracht voor vier projecten (twee aan de noordzijde en twee aan de zuidzijde van de autosnelweg), waarvoor een stedenbouwkundige aanvraag is ingediend. Het advies stelt het volgende m.b.t. de twee projecten aan de noordzijde van de autosnelweg:

“Specifiek bieden de 7 windturbines uit het project van de [REDACTED] een maximale, coherente en regelmatige invulling in lijnopstelling van de zone ten noorden van de [REDACTED] autosnelweg. De inplanting van 6 windturbines zoals voorgesteld door [REDACTED] vormen een coherente en regelmatige invulling maar maximaliseren de mogelijke inplanting van windturbines niet, waardoor de voorkeur uitgaat naar het voorstel van [REDACTED].”

Aangezien er **slechts vier** van de aangevraagde turbines van de [REDACTED] voor vergunning in aanmerking komen, kon op basis van dit advies dan ook niet beslist worden om de vergunning aan de [REDACTED] toe te kennen.

Tweede onderdeel

In tweede instantie verwijst de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar naar de coherente inplanting van de turbines van de [REDACTED] om zijn keuze voor dit windproject te verantwoorden:

*“De vier eerste turbines (D01-D04) zijn op regelmatige afstanden van de autosnelweg en op regelmatige afstanden van elkaar geplaatst zodat zij **ruimtelijk een geheel vormen met de lijninfrastructuur van de autosnelweg**. De drie volgende turbines (D05-07) wijken, door de grotere afstand t.o.v. de autosnelweg en de onregelmatige onderlinge (groter of kleiner dan deze tussen de eerste vier) afstand van af van de lijnopstelling van de eerste vier turbines en doorbreken zo de coherentie van het gehele project. Om tot een esthetisch geheel te komen dat ruimtelijk aanvaardbaar is binnen het landschappelijk waardevol gebied, moeten hoogte, schaal, en ritme kloppen.”*

Dit kan echter niet volstaan om de toekenning van de vergunning aan de [REDACTED] (en de weigering van de aanvraag van de verzoekende partij) te verantwoorden nu het vaststaat dat in de aanvraag van de verzoekende partij **eveneens voorzien wordt in een regelmatige tussenafstand tussen de verschillende turbines**.

Meer concreet voorziet de verzoekende partij de volgende tussenafstanden:

- Afstand WT1-WT2: 365m
- Afstand WT2-WT3: 490m
- Afstand WT3-WT4: 412m
- Afstand WT4-WT5: 415m
- Afstand WT5-WT6: 525m

Zoals ook duidelijk uit de onderstaande afbeelding blijkt (zie ook stuk 11), is het verschil in tussenafstand tussen de verschillende turbines zo beperkt dat er redelijkerwijze visueel geen relevant verschil waarneembaar is in de coherentie van de inplanting van de verzoekende partij en de inplanting van [REDACTED] (resp. de grijze en de groene aanduiding van de turbines).

[kaart]

De Interdepartementale Windwerkgroep stelde in haar advies dan ook terecht dat zowel de turbines uit de aanvraag van de verzoekende partij als de turbines uit de aanvraag van de [REDACTED] op coherente wijze ingeplant worden:

“[REDACTED] diende een vergunningsaanvraag in voor 7 windturbines aan de noordkant van de [REDACTED] autosnelweg tussen [REDACTED] in het westen en het industrieterrein [REDACTED] in het oosten (...)

[REDACTED] diende vergunningsaanvragen in voor 6 windturbines aan de noordkant van de [REDACTED] autosnelweg tussen [REDACTED] in het westen en het industrieterrein [REDACTED] in het oosten. De vergunningsaanvraag van de [REDACTED] is voorwerp van de hiernavolgende specifieke adviesverlening.

(...)

Om te komen tot een maximale maar ook een **voldoende coherente en regelmatige invulling** kunnen zowel de 6 windturbines van de [REDACTED] als de 7 windturbines uit het project van de [REDACTED] aan de noordzijde van de autosnelweg ruimtelijk positief beoordeeld worden.

(...)”

Nergens in zijn weigeringsbeslissing weerlegt de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar deze vaststelling van de Interdepartementale Windwerkgroep.

Tevergeefs zou de verwerende partij trachten aan te tonen dat de de turbines van de [REDACTED] op coherenter wijze ingeplant zouden worden dan de turbines van de verzoekende partij en om deze reden bij voorkeur voor vergunning in aanmerking zouden moeten komen.

Wanneer gekeken wordt naar de turbines van de [REDACTED] en de respectievelijke tussenafstanden, dient immers vastgesteld te worden dat deze afstanden sterk gelijklopend zijn zodat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar op basis van dit gegeven niet had kunnen beslissen om de aanvraag van de [REDACTED] te laten primeren op de aanvraag van de verzoekende partij (zie ook bovenstaand plan – groene aanduiding).

Meer concreet voorziet de [REDACTED] in de volgende tussenafstanden.

- Afstand WT1-WT2: 430m
- Afstand WT2-WT3: 450m
- Afstand WT3-WT4: 445m
- Afstand WT4-WT5: 555m
- Afstand WT5-WT6: 345m
- Afstand WT6-WT7: 424m

Het verschil in de tussenafstand tussen de windturbines van de verzoekende partij enerzijds en van [REDACTED] anderzijds is dan ook onvoldoende groot om visueel waarneembaar te zijn. De bestreden beslissing toont niet aan dat het verschil visueel waarneembaar is, de bestreden beslissing beweert dit zelfs niet. Een louter (beperkt) verschil in tussenafstanden is een irrelevant criterium om als een doorslaggevend weigeringsargument te worden gehanteerd

Derde onderdeel

Zoals bovenstaand reeds vermeld, dient er - overeenkomstig **artikel 4.3.1§2, 1° juncto artikel 1.1.4 Vlaamse Codex RO** én in het kader van de **toetsing aan de goede ruimtelijke ordening - bij de toekenning van een vergunning voor gezorgd te worden dat de nog beschikbare ruimte zo optimaal mogelijk wordt benut.**

Wanneer de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar dus een vergunning toekent voor vier windturbines en hierdoor de (technisch onverenigbare) vergunningsaanvraag van de verzoekende partij voor zes windturbines – die bovendien een hoger maximaal vermogen voorzien – weigert, dient deze keuze afdoende te worden verantwoord en gemotiveerd.

De vermeende voorkeur van de Interdepartementale Windwerkgroep voor het project van de [REDACTED] kan niet volstaan om deze keuze te verantwoorden nu deze voorkeur enkel geldt in de mate dat er zeven turbines vergund kunnen worden (zie ook hoger).

Ook het feit dat de turbines van de [REDACTED] op coherente wijze worden ingeplant kan in dit kader niet volstaan. Zoals bovenstaand reeds aangetoond, worden de turbines van de verzoekende partij immers eveneens op coherente wijze ingeplant (hetgeen overigens niet wordt weerlegd in de vergunningsbeslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar).

Zélf s wanneer aangenomen zou worden dat de turbines van de verzoekende partij niet op coherente wijze worden ingeplant of op een minder coherente wijze dan de turbines van de [REDACTED], kan dit – gelet op de criteria uit artikel 4.3.1§2 juncto artikel 1.14 Vlaamse Codex RO waarin in hoofdzaak de klemtoon op duurzaamheid wordt gelegd - niet volstaan om de keuze voor het project van de [REDACTED] te verantwoorden: (...)

Minstens had de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar in zijn beslissing een afweging tussen de vermeende meer coherente inplanting van de turbines [REDACTED] en de maximalisatie van de projectzone moeten maken. Aangezien de aanvraag van de verzoekende partij – met toepassing van artikel 159 Grondwet ten aanzien van de onwettige adviezen van Afdeling Wegen en Verkeer voor WT5 en het advies van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer voor WT6 – vergunbaar is voor 6 turbines, of minstens 5 met een zesde in de nabije toekomst, is de louter mathematische motivering van bestreden beslissing op het vlak van de tussenafstanden niet afdoende.

Minstens zou de vergunningsbeslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar een afweging moeten maken tussen het argument van de tussenafstanden en het argument van het rendement en een duurzaam ruimtegebruik, wat niet het geval is.

Het eerste middel is gegrond.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

1.

De verzoekende partij is immers van oordeel dat bij de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening, er moet gezorgd worden dat bij toekenning van een vergunning, de nog beschikbare ruimte zo optimaal mogelijk wordt benut.

Die kritiek is gericht op het aspect van het advies van de interdepartementale windwerkgroep waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing.

Dit advies wordt terecht aangehaald in de bestreden beslissing, waar er wordt gesteld dat het Vlaams Energie Agentschap een gecoördineerd advies heeft uitgebracht voor 4 projecten (2 aan de noordzijde en 2 aan de zuidzijde van de autosnelweg), en waar het advies m.b.t. de twee projecten aan de noordzijde van de autosnelweg de voorkeur geeft aan het project dat het voorwerp uitmaakt van deze aanvraag .

Het is juist dat de afweging van de twee aanvragen door het Vlaams Energie Agentschap gebeurde op basis van de overweging, dat de 7 windturbines van het project van de [REDACTED] een maximale coherente en regelmatige invulling in de lijnopstelling ten noorden van de autosnelweg bieden, terwijl de 6 windturbines zoals voorgesteld door de [REDACTED], de maximalisatie van de mogelijke inplanting van windturbines niet biedt.

Dit aspect van de maximalisatie in de aanvragen blijft overeind los van het lot dat deze aanvragen — om andere redenen — ondergaat.

In de bestreden beslissing m.b.t. die maximale aanvraag van [REDACTED] werd er, om redenen die verband houden met het esthetisch geheel binnen het landschappelijk waardevol gebied, geoordeeld dat de 4 eerste turbines wel konden worden toegekend, doch niet de 3 volgende turbines (D05-07).

Er wordt in de bestreden beslissing, houdende de toekenning van die 4 eerste turbines, overwogen met betrekking tot de 3 niet vergunde turbines:

"De 3 volgende turbines wijken door de grotere afstand t. o. v. de autosnelweg en de onregelmatige onderlinge (groter of kleiner dan deze tussen de eerste 4) afstand van af van de lijnopstelling van de eerste 4 turbines en doorbreken zo de coherentie van het gehele project.

Om tot een esthetisch geheel te komen dat ruimtelijk aanvaardbaar is binnen het landschappelijk waardevol gebied, moet hoogte, schaal en ritme kloppen."

Over de vier eerste (toegekende) turbines wordt overwogen : "De vier eerste turbines (DO1-0-04) zijn op regelmatige afstanden van de autosnelweg en op regelmatige afstanden van elkaar geplaatst zodat zij ruimtelijk een geheel vormen met de lijninfrastructuur van de autosnelweg. "

Het volledig wettig advies werd in de beoordeling betrokken en om duidelijk weergegeven redenen wordt in de beslissing uiteengezet waarom 4 en niet 7 turbines, zoals voorgesteld, worden vergund.

Dit brengt geenszins mee dat het advies, eens 3 voorgestelde turbines worden uitgesloten, zou zijn aangetast.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.

Het tweede onderdeel van het middel heeft betrekking op de onzorgvuldigheid en het motiveringsgebrek in de bestreden beslissing in het bijzonder waar een gebrek aan inventarisatie van feitelijke gegevens wordt aangehaald.

In feite slaat de kritiek op de beoordeling van de inplanting van de turbines en daarbij in het bijzonder de tussenafstand tussen de turbines.

Verzoekende partij is van oordeel dat er niet veel verschil is tussen haar voorstel en de toegekende aanvraag.

Het middel is al niet ontvankelijk omdat klaarblijkelijk dit onderdeel geen betrekking heeft op de bestreden beslissing (die de bouw van 4 turbines toestaat) maar wel op de weigeringsbeslissing van 24 maart 2010 met betrekking tot de aanvraag van de verzoekende partij.

Het middel mist op die wijze, in dit onderdeel, feitelijke grondslag.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de overweging "De vier eerste turbines (D01-D04) zijn op regelmatige afstanden van de autosnelweg en op regelmatige afstanden van elkaar geplaatst zodat zij ruimtelijk een geheel vormen met de lijninfrastructuur van de autosnelweg. " niet betwist is .

Het is een overweging op grond van onbetwistbaar juiste feitelijke gegevens. Op p. 10 en 11 van de beslissing is zeer duidelijk uiteengezet waarom 4 turbines worden toegestaan en geen 7 waarvan de inplanting gunstig werd geadviseerd door het Vlaams Energie Agentschap.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

3.

In het derde onderdeel zou volgens verzoekende partij de beslissende overheid minstens een afweging hebben moeten maken tussen het argument over de tussenafstanden enerzijds en anderzijds het argument van het rendement en het duurzaam ruimtegebruik.

Bij dit onderdeel van het middel heeft verzoekende partij allereerst geen belang,

Verzoekende partij legt op geen enkele wijze uit hoe het aspect van het rendement waarvan zij meent dat de beslissende overheid ten onrechte geen afweging heeft gemaakt ten opzichte van het argument van de tussenafstanden dan wel van belang zou zijn.

Het rendement — wat verzoekende partij daaronder ook zou willen verstaan, want dat is allerminst duidelijk — is niet aan de orde. Wat aan de orde is, is het ruimtegebruik. Daarover is advies uitgebracht, daarover is beslist en de motieven zijn duidelijk uiteengezet. Ze zijn daarenboven feitelijk juist en in rechte schragen ze de bestreden beslissing.

Voor zover overigens het rendement als criterium aangehaald door verzoekende partij onduidelijk is — en dat is het geval — is het middel op zich onduidelijk en alleen al om die reden onontvankelijk minstens ongegrond.

De voorgehouden loutere mathematische motivering die wordt aangevochten door de verzoekende partij is dat niet zoals genoegzaam blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Het is veeleer verzoekende partij zelf die een louter mathematische redenering voorhoudt over 7 gevraagde turbines en 4 vergunde tegenover 6 of minstens 5.

In de beslissing is weergegeven om welke redenen van ruimtelijke ordening — specifiek rekening houdende met de bestemming van het gebied, nl. landschappelijk waardevol agrarisch gebied en daarbij rekening houdend met de aanwezige lijninfrastructuur de aanvraag wordt goedgekeurd voor 4 turbines en een middenspanningscabine.

Het derde onderdeel is dan ook ongegrond.

...

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

Zoals hierna zal worden aangetoond is het middel niet ontvankelijk minstens ongegrond.

a) Eerste onderdeel

13. ...

Verzoekende partij houdt er een wel zeer selectieve lezing op na van het bestreden besluit, dat omstandig gemotiveerd is en waaruit blijkt dat de GSA met verschillende factoren heeft rekening gehouden en niet alleen is voortgegaan op het advies van de IWWG.

Meer in het bijzonder heeft de GSA in het bestreden besluit op blz. 9 t.e.m. 12 een omstandig gemotiveerde beoordeling van de goede ruimtelijke ordening gemaakt waarbij getoetst werd aan alle relevante aandachtspunten en beoordelingscriteria van artikel 4.3.1 §2, 1° VCRO.

Zonder een volledige opsomming te willen geven van de verschillende motieven die de bestreden beslissing kunnen dragen, moet vastgesteld worden dat de GSA rekening heeft gehouden met:

...

14. *De bewering van verzoekende partij als zou het bestreden besluit gedetermineerd zijn door het advies van de IWWG, faalt dus manifest in feite.*

In het bestreden besluit wordt door de GSA letterlijk gesteld dat niet enkel rekening kan gehouden worden met puur ruimtelijke overwegingen, maar dat ook andere aspecten zoals bijvoorbeeld het vermijden van geluidshinder en slagschaduw in aanmerking moeten genomen worden: (...)

In het bestreden besluit wordt op blz. 4 bij de opsomming van alle ingewonnen adviezen ook verwezen naar het advies van de IWWG van 25 januari 2010. Dit advies heeft betrekking op 4 aangevraagde projecten aan de noord- en zuidzijde. M.b.t. de twee

projecten aan de noordzijde wordt in dit advies van de voorkeur gegeven aan het project van Aspiravi.

Dit advies is uiteraard niet bindend, en uit niets blijkt dat dit advies de beslissing van de GSA om de vergunning te verlenen aan Aspiravi heeft gedetermineerd. Wel integendeel, zoals hierboven genoegzaam aangetoond heeft de GSA een omstandig gemotiveerde beoordeling gemaakt van de goede ruimtelijke ordening waarin alle relevante aspecten werden beoordeeld bijv. ook geluidshinder, slagschaduw, veiligheidsaspecten enz. De bewering van verzoekende partij dat de GSA zich in het bestreden besluit hoofdzakelijk heeft gesteund op het advies van de IWWG faalt dus manifest in feite, en berust duidelijk op een manifest verkeerde lezing van het bestreden besluit.

15. De bewering van verzoekende partij dat de GSA zich niet mocht steunen op het advies van de IWWG faalt daarenboven kennelijk in rechte.

Verzoekende partij beweert in dit onderdeel dat uit de verplichte beoordeling van de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig artikel 4.3.1 §2, 1° juncto artikel 1.1.4 VCRO zou voortvloeien dat steeds gekozen moet worden voor het meest rendabele project.

Deze zienswijze kan niet begrepen worden, en faalt in rechte.

16. Artikel 4.3.1 §1 en §2, 1° VCRO luidt als volgt: (...)

Het doelstellingenartikel 1.1.4 VCRO luidt als volgt: (...)

Uit een samenlezing van deze bepalingen volgt helemaal niet dat de vergunningverlenende overheid "steeds moet kiezen voor het meest rendabele project".

Wel integendeel, uit voornoemde bepalingen volgt dat de vergunningverlenende overheid rekening moet houden met verschillende factoren, en al deze elementen zorgvuldig tegen elkaar moet afwegen.

Verzoekende partij gaat - onder het mom van de optimale benutting van de beschikbare ruimte - duidelijk gewoon voor winstmaximalisatie. Dit is een element dat bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening eigenlijk niet mag spelen, of minstens geen prominente plaats mag innemen in de belangenafweging.

De premisse waarop gans het middel steunt is eigenlijk onjuist: een efficiënt ruimtegebruik staat geenszins gelijk aan winstmaximalisatie. Er bestaat in rechte geen enkele verplichting voor de vergunningverlenende overheid om steeds te kiezen voor het meest rendabele project.

17. Verzoekende partij kan onmogelijk beweren dat de GSA geen oog heeft gehad voor het efficiënt ruimtegebruik. De GSA heeft hier correct en uitdrukkelijk toepassing gemaakt van het afwegingskader uit de Omzendbrief EME/2006/01 - R0/2006/02 in het bijzonder van het principe van "gedeconcentreerde bundeling" uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

In de Omzendbrief wordt het principe van gedeconcentreerde bundeling uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (hoofdstuk 2.1) voor de inplanting van windturbines verfijnd in het principe van plaatsdeling (site sharing).

...

Over de rendabiliteit van een windturbinepark wordt niet gesproken in de Omzendbrief.

Welnu; de GSA heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en omstandig 'geargumenteerd dat het project van ██████ in overeenstemming is met het principe van gedeconcentreerde bundeling (zie blz. 9 bestreden besluit).

Het betreft immers een cluster van windturbines gebundeld parallel met grote lijninfrastructuur met name de autosnelweg ██████ tevens wordt gebundeld met het industrieterrein ██████

18. De GSA heeft dus wel degelijk rekening gehouden met het efficiënt ruimtegebruik (principe van gedeconcentreerde bundeling).

...

De bewering van verzoekende partij dat de vergunningverlenende overheid op grond van artikel 4.3.1 juncto artikel 1.1.4 VCRO steeds zou moeten kiezen voor het "meest rendabele project" faalt dus manifest in rechte.

19. Gelet op het voorgaande kan de bewering van verzoekende partij als zou het advies van de IWWG enkel gelden in de mate de 7 windturbines vergund kunnen worden, dus niet bijgetreden worden.

Het advies van de IWWG is niet bindend en is de facto niet doorslaggevend geweest. De GSA heeft op grond van een afweging van alle relevante aandachtspunten en criteria zoals opgesomd in artikel 4.3.1 VCRO op correcte manier kunnen besluiten om de stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor 4 windturbines.

Zodoende is de GSA tegemoetgekomen aan het gedeeltelijk gunstig advies van Luchtvaart en Defensie (aanwezigheid helihaven en straalstroom), en aan de voorwaarden gesteld in het voorwaardelijk gunstig advies van de stad Diest (helihaven en mogelijke uitbreiding industrieterrein).

...

Om al deze redenen is van een schending van artikel 4.3.1 juncto 1.1.4 VCRO dus geen sprake, evenmin van een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

20. Ten overvloede moet opgemerkt worden dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening een ruime discretionaire bevoegdheid laat in hoofde van de vergunningverlenende overheid.

De Raad van State, en bij analogie de Raad voor Vergunningsbetwistingen, beschikt volgens de vaste rechtspraak slechts over een marginaal toetsingsrecht. Hij vermag enkel na te gaan of de vergunningverlenende overheid is uitgegaan van correcte feitelijke gegevens, en of zij op grond van die gegevens in alle redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de GSA bij zijn beslissing is voortgegaan op verkeerde feitelijke gegevens. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de beslissing om de vergunning te verlenen aan ██████ (en niet aan ██████) kennelijk onredelijk zou zijn, d.w.z. dat geen enkele normaal zorgvuldige overheid in de dezelfde omstandigheden hetzelfde zou gedaan hebben.

Verzoekende partij mag misschien van mening zijn dat haar project rendabeler is (lees: winstgevender), dit betekent uiteraard niet dat de beslissing om de vergunning te verlenen aan Aspiravi feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Het eerste onderdeel faalt in feite en in rechte, en is kennelijk ongegrond.

b) Tweede onderdeel

...

22. Voorafgaandelijk wenst Aspiravi op te merken dat het tweede onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Verzoekende partij voert in dit onderdeel immers aan dat het verschil in tussenafstanden een geen rechtens aanvaardbaar "weigeringsargument" zou zijn.

Nochtans betreft onderhavige procedure de afgifte van de vergunning aan [REDACTED] en niet de weigering van de vergunning aan [REDACTED].

Verzoekende partij kan uiteraard in het kader van de annulatieprocedure tegen de vergunning van [REDACTED] geen wettigheidskritiek leveren op de weigering van vergunning aan [REDACTED].

Hierdoor worden de rechten van verdediging van [REDACTED] geschonden. [REDACTED] heeft immers geen kennis van het beroep tot nietigverklaring tegen de weigering van vergunning aan [REDACTED]. Evenmin worden in onderhavige procedure de overtuigingsstukken gevoegd die moeten toelaten om verweer te voeren op de beweerde onwettigheid van de weigering van de vergunning aan [REDACTED].

Het tweede onderdeel moet dus in hoofdde worden verworpen als niet ontvankelijk.

23. In ondergeschikte orde moet worden vastgesteld dat het middel alleszins kennelijk ongegrond is.

Het middel faalt in de eerste plaats in feite. Zoals hierboven genoegzaam uiteengezet met betrekking tot het eerste onderdeel, heeft de GSA bij de beoordeling van de aanvraag rekening gehouden met de verschillende aandachtspunten en criteria van artikel 4.3.1 VCRO, zoals bijvoorbeeld het ruimtegebruik, de hinderaspecten, de veiligheid enz.

...

Daarenboven is het geenszins zo dat de GSA zich bij de bespreking van de ruimtelijk coherente inplanting van het project [REDACTED] heeft beperkt tot de vaststelling dat de onderlinge tussenafstanden tussen de eerste vier windturbines regelmatig zijn. De GSA heeft geoordeeld dat de eerste vier windturbines op regelmatige afstand tot de autosnelweg zijn geplaatst en op regelmatige afstand van elkaar zodat zij ruimtelijk een geheel vormen van de lijninfrastructuur van de snelweg. De GSA heeft hier een correcte toetsing gemaakt van de aanvraag aan het ruimtelijk principe van de gedeconcentreerde bundeling.

De bewering dat de GSA louter rekening zou gehouden hebben met de onderlinge tussenafstanden tussen de verschillende turbines van het project Aspiravi onderling faalt dus in feite.

24. De bewering van verzoekende partij als zou de GSA met de tussenafstanden en de coherente ruimtelijke inplanting geen rekening mogen houden, kan niet begrepen worden en faalt in rechte.

Volgens artikel 4.3.1 §2, 1° VCRO wordt de overeenstemming van de goede ruimtelijke ordening beoordeeld aan de hand van aandachtspunten die o.a. betrekking hebben op het ruimtegebruik en visueel-vormelijk aspecten.

De GSA mocht (en moest) dus wel degelijk rekening houden met de afstand van de turbines tot de snelweg en de onderlinge tussenafstanden tussen de turbines.

Verzoekende partij poneert wel dat de tussenafstanden tussen de turbines van haar aanvraag "sterk gelijklopend" zijn, maar laat na om deze tussenafstanden mee te delen.

De bewering dat het verschil onvoldoende groot zou zijn om visueel waarneembaar te zijn, is dan ook niet geloofwaardig en wordt door niets gestaafd.

...

Daarbij moet herhaald worden dat de GSA over een ruime discretionaire beoordeling beschikt. Verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat de beslissing van de GSA om de vergunning te verlenen [REDACTED] kennelijk onredelijk of kennelijk foutief is.

25. Ten overvloede moet er aan herinnerd worden dat nog afgezien van de meer coherente ruimtelijke inplanting van de windturbines van [REDACTED] ook nog andere aspecten hebben meegespeeld, en dat de aanvraag van [REDACTED] goed scoort op aspecten zoals geluidshinder en slagschaduw.

Deze motieven worden door verzoekende partij evenwel niet bekritiseerd, niettegenstaande deze motieven de bestreden beslissing in rechte dragen.

Het onderdeel kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden aangezien de bestreden beslissing gedragen wordt door verschillende draagkrachtige motieven die niet worden bekritiseerd.

Het tweede onderdeel, voor zover ontvankelijk, is dus alleszins ongegrond.

c) Derde onderdeel

...

27. Het derde onderdeel faalt in de eerste plaats in feite.

Zoals genoegzaam aangetoond m.b.t. het eerste en tweede onderdeel behelst de beoordeling van de aanvraag van [REDACTED] door de GSA zoveel meer dan een loutere vergelijking van de onderlinge tussenafstanden tussen de turbines van beide projecten.

28. De beoordeling faalt daarenboven in rechte.

Verzoekende partij verwacht een efficiënt ruimtegebruik duidelijk met winstmaximalisatie.

Uit artikel 4.3.1 al dan niet samen gelezen met artikel 1.1.4 VCRO vloeit op geen enkele manier voort dat er gekozen moet worden voor een invulling van een zone met zoveel mogelijk windturbines met zoveel mogelijk rendement. Verzoekende partij legt ook niet uit waarom dit uit de genoemde artikelen zou voortvloeien.

Een efficiënt ruimtegebruik houdt daarentegen in dat windturbines niet geïsoleerd in het landschap maar in cluster (3 of meer) moeten ingeplant worden, en dat windturbines zoveel als mogelijk gebundeld moeten worden grote lijninfrastructuur zoals autosnelwegen.

De aanvraag van [REDACTED] voldoet hier perfect aan. De aanvraag voorziet in een coherente ruimtelijke inplanting parallel met de autosnelweg; de GSA heeft een cluster van 4 windturbines parallel met de autosnelweg vergund. De inplanting van [REDACTED] daarentegen voldoet hieraan minder goed. Dit is een discretionaire beoordeling van de GSA, en de verzoekende partij toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Efficiënt ruimtegebruik staat evenwel niet gelijk aan winstmaximalisatie. Noch uit artikel 4.3.1 of artikel 1.1.4 VCRO, noch uit het RSV of de Omzendbrief volgt dat steeds de voorkeur moet worden gegeven aan het project met het meest aantal turbines of met het grootste rendement.

Wel integendeel, bij de inplanting van windturbines spelen ook andere elementen uitdrukkelijk opgesomd in artikel 4.3.1 en 1.1.4 VCRO die maken dat meer turbines niet steeds beter is. Zo moet bij de inplanting van turbines ook rekening gehouden worden met de "de ruimtelijke draagkracht" van het gebied die niet overschreden mag worden door overbezetting (artikel 1.1.4 VCRO), evenals met "hinderaspecten" (artikel 4.3.1 VCRO) zoals geluidshinder en slagschaduw en "veiligheid" (artikel 4.3.1 VCRO) die zich verzetten tegen een overbelasting.

Van een schending van artikel 4.3.1 samen gelezen met artikel 1.1.4 VCRO is dus helemaal geen sprake.

29. Meer algemeen moet nog opgemerkt worden dat de formele motiveringsplicht uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vereist dat uit de tekst van de bestreden beslissing moet blijken waarom deze beslissing werd genomen.

De formele motiveringsplicht reikt evenwel niet zover dat uit de bestreden beslissing ook moet blijken waarom een andere (concurrerende) aanvraag werd geweigerd.

...

31. Verzoekende partij poneert in het middel dat de ongunstige adviezen op grond van artikel 159 Grondwet buiten toepassing gelaten zouden moeten worden wegens onwettigheid, maar dit wordt in het middel zelf niet toegelicht.

Enkel en alleen om deze reden is het derde onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Ondergeschikt is deze bewering alleszins ongegrond. Het Agentschap Wegen en Verkeer (AWV) heeft een ongunstig advies verstrekt voor WT5 (en de cabine van VVT1, WT4 en WT5) om reden dat de exacte inplanting van WT5 niet duidelijk blijkt uit het inplantingsplan en dat er een bouwvrije zone van 30 meter langs de autosnelwegen moet worden gerespecteerd. Zoals ook blijkt uit het plannetje op blz. 5 van het annulatieberoep wordt WT5 inderdaad zeer dicht bij de snelweg ingeplant (zie ook tweede onderdeel). Verzoekende partij is het niet eens met dit advies, maar dit neemt niet weg dat AWV een gedeeltelijk ongunstig advies heeft verstrekt dat bindend is.

...

Er bestaat dus geen enkele reden om aan te nemen dat het gedeeltelijk ongunstig advies van FOD Mobiliteit en Vervoer in overleg met Defensie onwettig want "onzorgvuldig" zou zijn. Er bestaat dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de GSA met dit advies geen rekening mocht houden om de vergunning aan [REDACTED] te weigeren (voor zover dit al het debat van onderhavige procedure zou uitmaken, quod certe non).

Het derde onderdeel faalt dan ook in rechte en in feite aangezien ook in de aanvraag van [REDACTED] slechts 4 van de 6 gevraagde windturbines gerealiseerd zouden kunnen worden op grond van de gedeeltelijk ongunstige adviezen voor WT5 en WT6.

Het derde onderdeel, voor zover ontvankelijk, is manifest ongegrond.

...

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

In het eerste onderdeel werd aangetoond dat de Windwerkgroep louter op grond van het feit dat in de aanvraag van de verwerende partij meer turbines voorzien zijn tot de vaststelling komt dat de voorkeur dient gegeven te worden aan het project van de tussenkommende partij. Het hoeft dan ook weinig uitleg dat wanneer een aantal van die aangevraagde turbines niet voor vergunning in aanmerking komen, de voorkeur uit dit advies niet langer geldt. De stelling van de verwerende partij dat de GSA zich in elk geval – ook als er maar liefst 3 turbines niet vergund worden – op het advies van de Windwerkgroep kon steunen om de aanvraag van de verwerende partij te laten primeren op de aanvraag van de verzoekende partij, klopt dan ook niet.

Precies het “maximaliseren” van de aanvraag van [REDACTED] ten opzichte van de aanvraag van de verzoekende partij was voor de Windwerkgroep immers doorslaggevend.

*“Specifiek bieden de 7 windturbines uit het project van de [REDACTED] een **maximale**, coherente en regelmatige invulling in lijnopstelling van de zone ten noorden van de [REDACTED]. De inplanting van 6 windturbines zoals voorgesteld door [REDACTED] vormen een coherente en regelmatige invulling maar **maximaliseren** de mogelijke inplanting van windturbines **niet**, waardoor de voorkeur uitgaat naar het voorstel van [REDACTED]”*

Ook het feit dat de GSA bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag van de verwerende partij nog met andere factoren – zoals de overige adviezen, de criteria uit de Omzendbrief, etc. - dan het advies van de Windwerkgroep rekening houdt, kan hieraan weinig veranderen. Punt is immers dat de keuze van de GSA tussen de aanvraag van de verwerende partij en de tussenkommende partij ten onrechte – en als doorslaggevend argument - gesteund is op het advies van de Windwerkgroep (hetgeen de verwerende en tussenkommende partij nergens weerleggen).

Zoals in het tweede onderdeel ook vermeld, steunt de GSA zijn beslissing om de vergunning aan de tussenkommende partij toe te kennen niet alleen op het advies van de Windwerkgroep maar ook op de coherente inplanting van de turbines van de tussenkommende partij. Het tweede onderdeel is geenszins wettigheidskritiek op de weigeringsbeslissing van de vergunning van de verzoekende partij. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing een gebrek aan zorgvuldigheid, nu het argument van ‘coherentie’ voor de aanvraag van Aspiravi evengoed opgaat voor de aanvraag van de verzoekende partij, en nu de bestreden beslissing duidelijk uitgaat van een afweging van beide projecten tegenover elkaar. De bestreden beslissing is gesteund op een onzorgvuldige feitenvinding.

Evenmin zou aangenomen kunnen worden dat dit onderdeel van het middel ongegrond zou zijn omdat de GSA in zijn vergunningsbeslissing nog op een aantal andere factoren wijst. Zoals bovenstaand reeds vermeld, verandert dit immers niets aan de vaststelling

dat de GSA zich bij zijn keuze tussen de aanvraag van de verzoekende en de tussenkomende partij ten onrechte (en enkel en alleen) heeft laten leiden door het advies van de Windwerkgroep en de coherente inplanting van de turbines.

In het derde onderdeel toonde de verzoekende partij aan dat de GSA de (vermeende) meer coherente inplanting van de turbines van de verwerende partij op grond van de bepalingen omtrent duurzame ruimtelijke ontwikkeling uit artikel 4.3.1§2 juncto artikel 1.1.4 Vlaamse Codex RO had moeten afwegen tegen de maximalisatie van de projectzone door de realisatie van de 6 – minstens 5 - vergunbare turbines van de verzoekende partij.

De verwerende en de tussenkomende partij trachten dit te weerleggen door te stellen dat deze maximalisatie van de projectzone betrekking zou hebben op het rendement van de verzoekende partij en daarom niet op basis van artikel 4.3.1§2 juncto artikel 1.1.4 Vlaamse Codex RO in overweging kan worden genomen. De verwerende en de tussenkomende partij verwarren hier echter de maximalisatie van de winst voor de verzoekende partij met de maximalisatie van de betrokken zone. Aangezien onder duurzame ruimtelijke ontwikkeling niet alleen de coherente inplanting van de turbines verstaan dient te worden, maar ook het feit dat – gelet op de weinig beschikbare ruimte en de nood aan groene energie (waar de GSA in zijn beslissing overigens zelf op wijst) – de locaties geschikt voor windenergie zo ingevuld dienen te worden dat er zoveel mogelijk groene energie gecreëerd wordt, dient aangenomen te worden dat de GSA dit mee had moeten nemen in zijn beoordeling én tot de vaststelling had moeten komen dat op basis hiervan de voorkeur had moeten worden gegeven aan de aanvraag van de verzoekende partij.

*Het middel is gegrond.
...*

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het tweede en derde middelonderdeel.

Voor wat betreft het *tweede* middelonderdeel wijst de verwerende partij er op dat dit onderdeel niet de thans bestreden beslissing, maar wel de weigeringsbeslissing van 24 maart 2010 omtrent de aanvraag van de verzoekende partij, viseert.

De verzoekende partij betwist immers niet dat het vergunde project voorziet in een regelmatige tussenafstand tussen de verschillende turbines, zoals door de verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd. De verzoekende partij meent enkel dat ook haar aanvraag voldeed aan deze coherentie, en dus in aanmerking kwam voor vergunning, aanvraag die echter werd geweigerd met een beslissing van de verwerende partij van 24 maart 2010. Deze beslissing wordt door de verzoekende partij eveneens aangevochten, doch maakt deel uit van een ander dossier, met name de zaak bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0390/A/3/0375.

Zoals hierna zal blijken, moet elke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning en bijgevolg elke vergunningsbeslissing op haar eigen merites worden beoordeeld. Een mogelijke onwettigheid waarmee de ene vergunningsbeslissing, in voorkomend geval de weigeringsbeslissing met betrekking tot de aanvraag van de verzoekende partij, behept zou zijn, kan niet zonder meer worden toegerekend aan een andere vergunningsbeslissing, zijnde de bestreden beslissing.

Het tweede middelonderdeel is onontvankelijk.

2.

Voor wat betreft het *derde* middelonderdeel, stelt de Raad vast, zoals dit hierna zal blijken, dat dit onderdeel onlosmakelijk samenhangt met het eerste middelonderdeel. De verwerende partij kan bijgevolg de onontvankelijkheid van het derde middelonderdeel niet op redelijke wijze betwisten zonder een gelijkaardige exceptie bij het eerste middelonderdeel op te werpen. Zij laat dit laatste evenwel na.

De exceptie van de verwerende partij met betrekking tot het derde middelonderdeel wordt verworpen.

3.

Voor wat betreft het eerste en derde middelonderdeel samen, verwijst de verzoekende partij in het kader van de toets aan de goede ruimtelijke ordening naar het uitgangspunt dat de nog beschikbare ruimte zo optimaal mogelijk moet worden benut. Zij verwijst als rechtsgrond hiervoor naar artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° VCRO in samenlezing met artikel 1.1.4 VCRO.

In *het eerste middelonderdeel* verduidelijkt zij dit door uit te gaan van het idee, verwijzend naar de omzendbrief 'EME/2006/01-RO/2006/02 betreffende het afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines' van 12 mei 2006, dat bij de toekenning van een vergunning steeds gekozen dient te worden voor het meest rendabele project.

In *het derde middelonderdeel* preciseert de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing een afweging moest worden gemaakt tussen de vermeende meer coherente inplanting van de turbines van de tussenkomende partij en de maximalisatie van de projectzone.

4.

Overeenkomstig artikel 4.3.1, §1, 1°, b) VCRO moet het aangevraagde worden geweigerd indien dit onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO omschrijft de beginselen dewelke bij de beoordeling van de overeenstemming van het aangevraagde met een goede ruimtelijke ordening in acht moeten worden genomen. Conform artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° VCRO moet het aangevraagde onder meer worden beoordeeld, voor zover noodzakelijk of relevant, met de inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4 VCRO.

Artikel 1.1.4 VCRO bepaalt dat de ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.

Uit deze bepalingen volgt enerzijds dat het de taak van een vergunningverlenende overheid is om geval per geval te onderzoeken of de aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening overeenkomstig artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO, anderzijds moet een vergunningverlenende overheid bij het beoordelen van het aangevraagde, voor zover noodzakelijk of relevant, de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig afwegen en moet hierbij rekening houden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen.

Deze decreetsbepalingen schrijven geen verplichting voor om projecten die betrekking hebben op eenzelfde gebied en onderling al dan niet compatibel zijn, tegen elkaar af te wegen, minstens niet in het licht van de duurzame ruimtelijke ordening. Het volstaat elke afzonderlijke aanvraag te beoordelen op zijn eigen merites. Indien een aanvraag onder meer verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening en in het bijzonder met het aandachtspunt duurzame ruimtelijke ontwikkeling, komt deze derhalve principieel voor een vergunning in aanmerking.

Zoals de tussenkomenende partij terecht opmerkt houden de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen evenmin in dat uit de bestreden beslissing moet blijken waarom een andere (concurrerende) aanvraag werd geweigerd.

5.

In zoverre de verzoekende partij onder meer meent dat *‘... bij de toekenning van een vergunning steeds gekozen moet worden voor het meest rendabele project ...’* en dat *‘... zonder enige verdere motivering kiest de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar finaal echter voor het project van de nv Aspiravi ...’* en dat *‘...wanneer de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar dus een vergunning toekent voor vier windturbines en hierdoor de vergunningsaanvraag ... voor zes windturbines weigert ...’* stelt de verzoekende partij in feite dat de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten de aanvraag van de tussenkomenende partij en de verzoekende partij in het licht van de duurzame ruimtelijke ontwikkeling tegen elkaar af te wegen.

Op de verwerende partij rust echter geen verplichting om beide aanvragen met elkaar te vergelijken. Indien het voorliggende project op zich de toets aan de goede ruimtelijke ordening en in het bijzonder de duurzame ruimtelijke ontwikkeling doorstaat, volstaat deze vaststelling principieel om de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Het uitgangspunt van de verzoekende partij dat de nog beschikbare ruimte zo optimaal mogelijk moet worden benut en dat bij de toekenning van een vergunning dus moet gekozen worden voor het meest rendabele project, kan dan ook niet gevolgd worden. Niet alleen heeft de vergunningverlenende overheid niet de verplichting verschillende aanvragen tegen elkaar af te wegen, indien zij hiertoe al de mogelijkheid zou hebben.

Bovendien geeft de verzoekende partij een verkeerde invulling aan het criterium van het duurzaam ruimtegebruik. Dit houdt immers meer in dan enkel het zo optimaal mogelijk benutten van de beschikbare ruimte, dit houdt ook in dat rekening wordt gehouden met de meest optimale planmatige invulling van het gebied, onder andere in functie van de kwetsbaarheid en de draagkracht van het gebied. Het louter kiezen voor het hoogste aantal windturbines, zoals de verzoekende partij eigenlijk voorhoudt, voldoet geenszins aan het uitgangspunt van het duurzaam ruimtegebruik.

6.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich bij de beoordeling van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening steunt op de vermelde omzendbrief omtrent windturbines, nu zij hier meermaals naar verwijst. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de voorliggende aanvraag het ruimtelijk principe van de gedeconcentreerde bundeling respecteert en dat deze wordt gekenmerkt door een ruimtelijke coherentie en een regelmatige inplanting voor vier van de zeven gevraagde windturbines. Het enkele feit dat slechts een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor vier windturbines in plaats van de door de tussenkomende partij gewenste zeven windturbines, volstaat geenszins om aan te tonen dat de verwerende partij op onredelijke wijze de ruimtelijke behoeften heeft afgewogen binnen de voorliggende aanvraag.

Ook de omstandigheid dat het (gecoördineerd) advies van 4 maart 2010 van het Vlaams Energieagentschap, ondertekend door de voorzitter van de Interdepartementale Windwerkgroep, wel een vergelijking maakt tussen beide aanvragen, toont niet aan dat de beoordeling door de verwerende partij onredelijk zou zijn. Bovendien geeft de verzoekende partij zelf aan dat dit advies in voorkomend geval niet dienend is met de overweging dat *'...het advies van de Interdepartementale Windwerkgroep enkel geldt in de mate dat de zeven aangevraagde turbines van de [REDACTED] vergund kunnen worden...'* terwijl *'...slechts vier van de aangevraagde turbines van de [REDACTED] voor vergunning in aanmerking komen...'*. Dit motief kan dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

7.

Bovendien oordeelt de verwerende partij dat het grondgebruik van de windturbines beperkt is, dat de tijdelijke aanleg van werfwegen het voorwerp moet uitmaken van een afzonderlijke aanvraag, dat de aanvraag geen significante en onaanvaardbare negatieve invloed heeft op respectievelijk het landschap, natuur en avifauna, dat de aanvraag strookt met de omzendbrief omtrent het voortgebrachte geluid en de slagschaduw en dat de directe en indirecte risico's voor respectievelijk de personen en gevarenbronnen in de omgeving aanvaardbaar of verwaarloosbaar zijn.

Uit deze overwegingen blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling ook rekening heeft gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen van de aanvraag, hetgeen vereist is in het kader van artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° VCRO in samenlezing met artikel 1.1.4 VCRO. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij haar beslissing op onredelijke wijze heeft genomen.

8.

De verzoekende partij vraagt tot slot om artikel 159 van de Grondwet toe te passen op de weigeringsbeslissing van 24 maart 2010 en verwijst naar haar feitenrelaas en het verzoekschrift tot vernietiging in de zaak met rolnummer 2010/0390/A/3/0375. Zij verduidelijkt dit verzoek bij het derde middelonderdeel met de volgende overweging:

“ ...

Aangezien de aanvraag van de verzoekende partij – met toepassing van artikel 159 Grondwet ten aanzien van de onwettige adviezen van Afdeling Wegen en Verkeer voor WT5 en het advies van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer voor WT6 – vergunbaar is voor 6 turbines, of minstens 5 met een zesde in de nabije toekomst, is de louter mathematische motivering van bestreden beslissing op het vlak van de tussenafstanden niet afdoende.

...”

Artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre ze met de wetten overeenstemmen. In de heersende rechtspraak en rechtsleer wordt deze bepaling ruim uitgelegd, in die zin dat zij op reglementaire bestuurshandelingen, op niet-reglementaire beslissingen van het bestuur en zelfs op individuele beslissingen van toepassing is.

Waar een orgaan van actief bestuur in beginsel een algemeen besluit op grond van artikel 159 van de Grondwet niet buiten toepassing mag laten, dient de Raad als rechtscollege wel de wettigheid van een dergelijk besluit te toetsen en het desgevallend buiten toepassing te laten.

Onverminderd de vraag of de vermelde adviezen, en bij uitbreiding de weigeringsbeslissing van 24 maart 2010 omtrent de aanvraag van de verzoekende partij, al dan niet de wettigheidstoets doorstaan, oordeelt de Raad dat een dergelijke eventuele onwettigheid bij gebrek aan causaal verband de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Artikel 159 van de Grondwet kan derhalve niet worden toegepast.

8.

Het enig middel is onontvankelijk voor wat betreft het tweede middelonderdeel en ongegrond voor wat betreft het eerste en derde middelonderdeel.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep wordt verworpen.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175,00 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 22 september 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Heidi HUANG, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Heidi HUANG

Filip VAN ACKER